

בס"ד

ליל נְשִׁמוֹת בְּפוֹלְנָה

כיתות א' - בשלח - תשע"ה

"תלמוד תורה" כלל חסידי
מודיעין צילית

שַׁעַת לַיֵּל מְאוּחָרֶת בְּנֵי הָעִירָה פּוֹלְנָא
נָמִים כָּבֵר אֶת שְׁנֵתָם. לַיֵּל שְׁמוּרִים הוּא
הַלֵּילָה הַדִּלְתוֹת אֵינָן נְעוּלוֹת. שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל
יִשְׁמֹר אֶת עַמּוֹ מִכָּל רָע.. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁנִים
בְּהִשְׁקֹט וּבְשִׁלּוֹה לְאַחַר עֲרִיכַת הַסֵּדֶר, וְיִרְחַ
מְלוֹה בְּכּוֹכָבִים מְטִיל וּמְצִיץ לְתוֹךְ בְּתִיהֶם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הַשְּׁלַחֲנוֹת שְׁעֲלֵיהֶם עָרְכוּ
מְקוֹדֵם אֶת הַסֵּדֶר, עוֹמְדִים עֲדִין עֲמוּסִים
בְּבִקְבוּקֵי יַיִן רִיקִים לְמַחְצָה וּבְשִׁירֵי מָצָה.

בְּפוֹלְנָא הַתְּגוּרָר אַז הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ רַבִּי
יַעֲקֹב יוֹסֵף הַכֹּהֵן, תִּלְמִידוֹ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם
טוֹב הַקָּדוֹשׁ וּמַחְבֵּר הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ "תּוֹלְדוֹת
יַעֲקֹב יוֹסֵף". הַצִּדִּיק הַקָּדוֹשׁ, בְּסִיּוֹ לַעֲרֹךְ
אֶת הַסֵּדֶר, כֹּאשֶׁר כָּל בְּנֵי בֵּיתוֹ הָלְכוּ לִישׁוֹן,
נִשְׁאָר יוֹשֵׁב עַל יַד שְׁלַחַן הַסֵּדֶר וְעֹסֵק בְּעִנְיָנֵי
יִצִּיאַת מִצְרַיִם בְּעִיּוֹן.

בַּעַת הַהִיא חָנָה גְּדוּד חֲיִלִּים עַל יַד הָעִירָה
פּוֹלְנָאָה, מִכִּיּוֹן שְׁהַחֲיִלִּים שָׁנוּ אֶת מָקוֹם
חֲנִיתָם מְדֵי פַעַם, עֶרֶךְ הַמִּפְקָד כָּל פַּעַם
מִפְקָד (סֵפֶר אֶת הַחֲיִלִּים) לְבִדּוֹק אִם אִישׁ
מִחֲיִלָּיו אֵינוֹ חָסֵר.

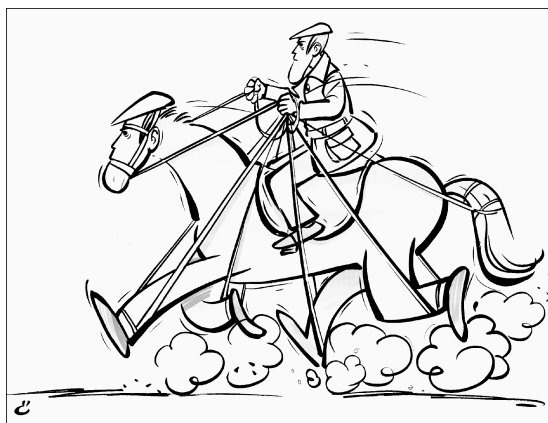
ביום הראשון של חג הפסח, בשעת בוקר
מוקדמת, הוצרכו החילים לעזוב את
המקום. המפקד מנה במהירות את החילים
ונוכח לדעת, ששלשה מהם חסרים, מיד
שלח שני חילים לעירה פולנאה, לחפש שם
את החסרים.

זמן מה עבר, עד שחזרו החילים ובפיהם
ספור מוזר (משונה) את החילים מצאו
בבית יהודי, שלוששתם עומדים "תקועים"
על מקומם מבלי יכלת להזיז יד או רגל, על
יד שולחן יושב ישיש יהודי, שזקן לבן
מעטר את פניו. כנראה איש פלא הוא, והוא
שגרם להם לחילים שלא יוכלו לזוז
ממקומם.

"מדוע?! ואיך יתכן דבר כזה?" - כעס
המפקד על חייליו וחשב שהם משקרים.
השעה היתה מאוחרת אף על פי כן שלח

שְׁנֵי חֲיָלִים נֹסְפִים לַחֶפֶשׁ אַחֵר הַחֲיָלִים
הַנֶּעֱדָרִים (הַחֲסָרִים). כְּעֵבֶר זְמַן קָצֵר חָזְרוּ
הַחֲיָלִים, פָּנִיָּהֶם חֹרִים וְכָל כּוֹלָם אַחוּזִים
חֲרָדָה: נֶכּוֹן, אֶמֶת דִּבְרוּ הַחֲיָלִים, שֶׁנִּשְׁלַחוּ
לְפָנֵיהֶם, אוֹתָהּ תְּמוּנָה הַתְּגַלְתָּה גַּם
בְּפָנֵיהֶם...

הַמְּפַקֵּד הַבֵּין, שֶׁהַדָּבָר אֵינוֹ פָּשׁוּט. אַחוּז
סְקָרְנוֹת רֶץ בְּעֶצְמוֹ לְבֵית הַיְּהוּדִי, שֶׁם
נִמְצְאִים הַחֲיָלִים ה"מְשׁוּתָקִים".

כְּאִשֶּׁר נִכְנַס לַבַּיִת, תִּקַּף אוֹתוֹ רֶטֶט שֶׁל
יֶרָאָה בְּרֹאוֹתוֹ אֶת הַחִילִים, הָעוֹמְדִים
תְּקוּעִים כְּאִילוֹ בַּמִּסְמְרִים, וּלְמוֹלֵם, עַל יַד
שִׁלְחָן, שֶׁכִּנְרָאָה אָכְלוּ עָלָיו מְקוֹדֵם סְעוּדָה
חֲגִיגִית, יוֹשֵׁב יְהוּדֵי זָקֵן בְּעַל מְרָאָה פָּנִים
מְעוֹרָר כְּבוֹד וִירָאָה. הוּא קָד לִפְנֵי הַיִּשִּׁישׁ,
בְּעַל הַ"תּוֹלְדוֹת", וּבִהְכָּנְעָה גְּדוֹלָה בִּקְשׁ
מִמֶּנּוּ, שִׁישִׁי־חֹרֵר אֶת הַחִילִים: "אִישׁ קְדוֹשׁ" -
בִּקְשׁ בְּתַחֲנוּגִים - "עֲלִינוּ לַעֲזוֹב אֶת הַמָּקוֹם,
תֵּן לָהֶם לַעֲזוֹב אֶת בֵּיתְךָ..."

הַבֵּיט הַצַּדִּיק בְּעֵינָיו הַקְּדוֹשׁוֹת עַל הַחִילִים
וְהַפְטִיר: "הֵאֵם אֲנִי מַעֲכָב אוֹתָם? כִּנְרָאָה,
לִקְחוּ מִשֶּׁהוּ מִן הַשּׁוּלְחָן; הַגִּנְבָּה - הִיא
מַעֲכָבֶת אוֹתָם מִלְּצֹאת מִבֵּיתִי..."

הַמִּפְקֵד עֶרֶךְ חֲפוּשׁ מְהִיר בְּכִיסֵי הַחִילִים,
וְאֵכֵן מִצָּא אוֹתָם מְלֵאִים וְגְדוֹשִׁים בְּכָלִי כֶסֶף
וְזָהָב. אָךְ הוֹצִיאוּ אֶת הַכֵּלִים הַגְּנוּבִים

מְכִיסֵיהֶם - וְהַחֲלִים הַתְּחִילוּ לְהִנִּיעַ יְדֵיהֶם
וְרַגְלֵיהֶם כְּאִילוּ כָלוּם לֹא קָרָה. אֲף לְשׁוֹנָם,
שֶׁמְקוֹדֵם נֶאֱלָמָה (לֹא יָכֹלָה לְדַבֵּר) שָׁבָה
לְדַבֵּר.

הַמִּפְקֵד בִּקֵּשׁ אֶת סְלִיחַת הָרַבִּי הַקָּדוֹשׁ
וְנִזְף (צֶעֶק) קִשּׁוֹת בְּחַיִּילָיו הַגְּנָבִים. כֹּאֲשֶׁר
שָׁאֵל אוֹתָם כִּיצַד קָרָה לָהֶם מֶה שֶׁקָּרָה,
סִפְרוּ, כִּי נִכְנְסוּ לַעֲיָרָה כְּדֵי לִשְׁתּוֹת קֶצֶת
"מִשְׁקָה" בְּבֵית מִרְזַח, אֲךָ מִכֵּיּוֹן שְׁכַל בֵּיתִי

הַמִּרְזַח כָּבֵד סְגוּרִים הָיוּ, הַחֲלִיטוּ לְהַכְנִס
לְבֵית יְהוּדֵי וּלְשִׁתּוֹת שֵׁם "בְּחָנָם". חֲשַׁבּוּ
וַעֲשׂוּ, בָּאוּ לְבֵית הָרֹאשׁוֹן שֶׁנִּזְדָּמַן לְדֶרֶכָם,
וּמִצְאוּ אֶת הַדֶּלֶת בִּלְתִּי נְעוּלָה (לֹא סְגוּרָה)
בְּנֵי הַבַּיִת יָשְׁנוּ, וְרַק הַיָּשִׁישׁ יָשָׁב עַל יָד

הַשׁוֹלֶחֶן, נִדְמָה הָיָה לָהֶם, כִּי אִף הוּא נִרְדָּם.
שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב שָׁתוּ מִן הַיַּיִן שֶׁעַל
הַשׁוֹלֶחֶן, אָכְלוּ מִצּוֹת וּשְׂאֵר תַּבְשִׁילִים
שֶׁמָּצְאוּ, לְאַחַר מִכֵּן הִחֲלוּ לָשִׁים בְּכִיסֵיהֶם
אֶת כָּל הָרֶכּוּשׁ אֲשֶׁר בַּבַּיִת. כֹּאֲשֶׁר רוֹקְנוּ אֶת
הַבַּיִת מִכָּל וָרָצוֹ לְצֵאתוֹ, נִתְקְעוּ פֶתָאִם עַל
מְקוֹמָם וְהַשְׂאֵר הָרִי יָדוּעַ...

הַמַּפְקֵד, שֶׁהִתְרַשֵּׁם מְאֹד מִן הַמַּעֲשֶׂה,
הִטִּיל עֵנֶשׁ כָּבֵד עַל הַחִילִים, וַיִּמָּאֵז הָפֶךְ
לְאוֹהֵב יִשְׂרָאֵל, בְּרֹאוֹתוֹ כִּי הִמָּה הָעַם
הַנִּבְחָר, וְכִי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר עֲלֵיהֶם
שְׁלֹא יֵאוּנָה לָהֶם כָּל רָע.